

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Incerto. 202.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

non eandem hinc pœnam perfoluant, hoc generalis iudicij dogma confirmat. Quod autem non omnes illic seruëtur, hoc crassiores ac seigniores homines experge facit, ut qui omnino pœnas illic daturi sint, etiã si supplicium in hac vita effugerint. Nam si nemo pœnam illic subiturus est, quid afferri potest, cur hinc daturi sint? Quod autẽ iusti viti atque omni virtutum genere florentes, multas hinc acerbitates pertulerint, hoc paratas ipsis in altero æuo coronas indicat. Quod verò nonnulli quoque ex ipsis honore affecti fuerint, hoc ob eos, qui peccato delectantur, factum est: ne scilicet virtutem calamitatum causam esse arbitrantur effuso cursu eam fugiant.

Incerto.

202.

Quandoquidem sermo actione destitutus non ultra aurem grassatur: qui autẽ ab actione animatus est, ut qui actis & efficax sit, altẽ penetrat, animũque attingit, eam ob causã, id quod ex me scire cupis, Deus Sacerdotibus edixit, ut ad cor Hierusalem loquerentur. Nam qui ad aures verba faciunt, permulti quidem sunt, at sacerdotio indigni, qui autem ad cor, pauci omnino, at qui sacerdotalis dignitatis reduniri merentur.

Eutonio Diacono.

203.

Si leuibus ac ferẽdis & sanabilibus peccatis admissis acerbis aliquid in hac vita perpetiamur, hac ratione peccatorũ maculas abstergimus. Terribilissimis autem ac venia maioribus flagitiis perpetratis, pœnam hinc pendamus, illic quoque profectò adhuc pendemus, sed mitiorem. Si autem huius vitæ supplicia effugerimus, acerbissimum atque consolationis omnis expertum cruciatum illic pendemus. Quod si hæc meam sententiam esse existimas, ea diuinæ Scripturæ confirmabunt. Etenim

διδόναι τὴν αὐτὰν δρέσαντας ἢ γενικῆς κρίσεως βέλαιοι λόγον. τὸ δὲ μὴ πάντας ἐκείσε τηρηθῆναι, τὴν παχυτέρας καὶ βαθυτέρας ἀφρίσσει, ὡς πάντως ἐκείσε δάσοντας δίκην, εἰ καὶ τὰ ἐνταῦθα ἀφρίσσει. εἰ γὰρ μὴ οὕτως ἐκείσε καταδοθήσεται, δι' ἡμῶν αἰτίαν ἐνταῦθα πνεύματα ἐπιμαρτήθησαν. τὸ δὲ τὴν δικαίαν, καὶ πάση ἀρετῇ κομῶντας, πολλὰ ἐνταῦθα ὑπομεμνηκέας δεινὰ, τὴν εὐχρηστοθέντας αὐτοῖς ἐκείσε τεράσι μίμνει. τὸ δὲ καὶ πινὰς ἐξ αὐτῶν ἐνταῦθα πεπλησθῆναι τὴν φιλαμαρτήμονας γενέσθαι, ἵνα μὴ τὴν ἀρετῶν αἰτίαν χαλῶν εἶναι νομίζοντες, φύρωσιν αὐτῶν ἐκ πολλῶν τῶν ὀφειόντων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅταν παράξως ἔρημος ἦ, ἢ ὀφρατῆρα τῆς ἀκοῆς ἀφκνῆται. ὁ δὲ ὑπὸ τῆς παράξως ἐψυχωμένος, ἀπεδὴ γρηγορῶν καὶ δραπέτης, ἀφ βλάβος χωρεῖ, καὶ τῆς ψυχῆς ἀπέεται. τότε χάριν παρεκλεύσατο ὁ θεός, ὅπως μαθεῖν ἠθέλησας, ἱεροῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλὴμ. οἱ μὲν γὰρ εἰς τὰς ἀκοὰς λαλοῦντες, πολλοὶ μὲν, ἀνάξιοι δὲ ἱερωσύνης. οἱ δὲ εἰς τὴν καρδίαν, ὀλίγοι μὲν, δίκαιοι δὲ τὴν ἀγίας εἰας ἐσθλα ἀξίαν.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ.

204.

Εἰ μὲν εἰς τὰ καὶ φορητὰ καὶ εὐίατα ἀμαρτήσαντες, πάθομεν τὴν ἐνταῦθα χαλεπὴν, σπυριβόμεθα τὰ ἀμαρτήματα. εἰ δὲ ἀπάνθρωπα, καὶ σπυριβόμενα μείζονα, εἰ μὲν ἐνταῦθα δοῖμεν δίκην, καὶ εἰ δώσομεν, κορυφότερον δὲ εἰ δὲ τὰνταῦθα ἀφρίσσει, ἀκρατον καὶ ἀσφραμύθητον ὑφῆξομεν ἐκείσε τὴν τιμωρίαν. εἰ δὲ σπυριβόμενα ταῦτ' εἶναι ἠγῆ, ἐσθλοῦσονται αἱ θεῖαι γραφαί. ὡς εἰ μὲν γὰρ τὴν εὐίατα ἀμαρτανόντων, ἔφη ὁ Σπυριβόλος Κεινόμηνον